

Meiju Paunu

KATKEROITUNEEN HEVOSNAISEN MUISTELMAT

*– elämänmakuinen matka pienen
merenneidon kanssa ja
vähän ajasta sen jälkeenkin*

Meiju Paunu

KATKEROITUNEEN HEVOSNAISEN MUISTELMAT

*– elämänmakuinen matka pienen
merenneidon kanssa ja
vähän ajasta sen jälkeenkin*

Katkeroituneen hevosnaisen muistelmat

© Meiju Paunu, 2023

Etukannen kuva: Heidi Nokelainen / Maalibaletti

Takakannen kuvat: Fanni Tähtinen (*Ariel*), Meiju Paunu (*Pomppis & Svante*)

Graafinen suunnittelu: Anna Haggrén

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4585-4

Arielille.

Hevoselle, joka
oli legenda jo eläessään.

Alkusanat

En minä aina ole ihmisiä vihannut. Ihmisvihani ei kumpua tyhjästä. Elämä vaan on opettanut ja katkeroittanut samalla, kun ihmiset ovat ihan itse näyttäneet sen todellisen luonteensa. Sitä kutsutaan realisaatioksi. Vai vihaanko sittenkään ihmisiä vai vain sitä, millaisia ihmiset pääsääntöisesti ovat?

Ihmiset ovat yhdistelmä kapeakatseisuutta ja itsevarmuutta. Maailmasta ovat kadonneet kaikki värit ja asiat ajatellaan puhtaasti mustavalkoisina. Niin on käynyt itsellenikin. Ihmiset ovat joko hyviä tai pahoja, yleensä tuota jälkimmäistä. Etenkin nykyään helppo internetiin pääsy ja mahdollisuus anonyyminä suoltaa paskaa ulos näppäimistöltä on tehnyt sen, että omaa mutuaan jaetaan faktana varsinkin silloin, kun oma naama ei näy. Sosiaalinen media on viimeistellyt ihmisvihani tämänhetkisiin sfääreihinsä.

Minun mutuni on, että ihmiset ovat perseestä. Tällainen ihminen, joka on jatkuvasti varuillaan ja valikoi lähipiirinsä tarkasti tuntosarvet pystyssä, on realisti. Kantapään kautta opitaan, että elämä on vääriä valintoja täynnä. Ei suhteellisen terveälyinen ihminen voi mitenkään selvittää tästä elämästä saamatta säännöllisin väliajoin misantrooppisia kohtauksia. Se ei ole merkki mielenterveyden

häiriöstä vaan täysin normaali reaktio tähän kommunikatio-ongelmista kärsivään maailmaan.

Ei ihmisviha silti välttämättä huono asia ole. Vaikka se viekin energiaa, se antaa samalla toisenlaista polttoainetta asettamaan rajoja sille, kuka enää pääsee lähellesi. Ja ne, jotka tuomitsevat tällaisen ihmisvihan, ovat ehkä päässeet vähällä.

Ja siinä tapauksessa teillä on käynyt kyllä ihan käsittämätön mäihä.

I

Se oli aivan tavallinen marraskuun päivä vuonna 2013. Olin laittanut silloisen hevoseni myyntiin ja minulle tarjottiin vaihdossa hevostraileria tai suomenhevosvarsaa. En minä kahdella trailerilla mitään olisi kuitenkaan tehnyt, joten erehdyksissäni menin kysymään lisätietoja tästä jälkimmäisestä. Sukutiedot, pari kuvaa ja yksi video riitti tekemään päätöksen siitä, että seuraavassa kuussa tontillemme muutti hevonen, jonka kanssa sain kulkea suhteellisen lyhyen, mutta samalla käsittämättömän upean matkan kasvaen ihmiseksi, joka olen nyt.

Pinomäen Ariel ei ollut mikä tahansa tamma. Se oli minun Elämäni Hevonen. Ei se toki ollut sitä heti ensimmäisestä päivästä lähtien, eikä toisestakaan, mutta vuosien varrella kasvoimme tiiviiksi pariiksi, jossa toinen oli kuningatar ja toinen tämän väsymätön palvelija. Arvaatte varmaan, mitä roolia kukakin tässä tarinassa näytteli. No, koska kukaan ei jaksanut lukea satuja pelkästä maailmoista syleilevästä matkasta ja onnellisista lopuista, hypätään suoraan siihen kesään, kun päätin alkaa leikkiä suomenhevoskasvattajaa ja laitoin tammani tiineeksi.

Raskaushormonit.

Nuo pienet pirulaiset, jotka valtaavat odottavan äidin ja saavat aikaan Eiffeltornin kokoisia tunnemyrskyjä. Lähinnä siis vain niitä v-alkuisia: väsymyksestä vihaan ja vitutukseen. ”Tamma-ni muuttui tiineyden myötä todella rauhalliseksi ja seesteiseksi.” Good for you, meillä syöstiin tulta ja heiteltiin omistajaa tikareilla. ”Säännöllinen liikunta ylläpitää tasapainoista mielialaa.” Ko-keilepa ehdottaa tuota raskaana olevalle naiselle.

VÄÄRIN. Kun ei enää kiinnostanut juosta ympyrällä kaikkien niiden vähintään seitsemänsadankolmenkymmenenkuuden ja puolen raskauskilon kanssa, niin ei vaan kiinnostanut. Ok, ei liikuttu ratsain enää. Käveltiin vaan ja vieläpä mahdollisimman kaukana toisistamme. Koska muiden seura ei voinut tuota siunatussa tilassa olevaa lohikäärmettä vähempää kiinnostaa, vaan se halusi käpertyä ihan keskenään pikkuruiseen vauvakuplaansa – ja manata siellä alimpaan helvettiin oman edunvalvojansa, joka sille oli tämän tempun mennyt tekemään. Se olisi todennäköisesti halunnut olla sellainen yhteiskunnan nykyilmiö: vapaaehtoisesti lapseton.

Jossain kohtaa tein aamukamman. Aloin laskea aamuja siihen, kun se saatanan ruumiillistuma poistuisi tältä tontilta ystäväni pihattoon varsomaan. Samaan hengenvetoon aloin selvitellä, oliko tällä ystävälläni varmasti tapaturma- ja henkivakuutusasiat kunnossa. Ihan vain just in case. Erityisesti se Arielin tiineyden viimeinen kolmannes oli siis ihanaa aikaa. Hevonen oli pelkkää hattaraa, vaahtokarkkeja, sateenkaaria ja kaiken maailman mui-

ta tilulilutössöntö-juttuja. Lähtisin tuolle matkalle koska vaan uudelleen.

Vaan EN.

Tuohon aikaan olin vielä vannoutunut tammaihminen. Siitäkin huolimatta, että elämä naisen kanssa ei koskaan ole helppoa. Kun raskaushormonit valtasivat tammani ja sekoittivat sen pään, analysoin enemmänkin tätä naisen ja miehen – tässä tapauksessa siis tamman ja ruunan – välisiä eroja:

Jos ehdotat ruunalle vaikka työntekoa kesken heinäsyönnin, se sanoo, että käydäänkö sitten nopeasti niin pääsen pian takaisin syömään. Tammalle jos menet ehdottamaan vastaavassa tilanteessa samaa se toteaa, että ”Mene keskenäs, mulla on lakisääteinen kesken ja sen perään pidän vielä ylityövapaat, vuosilomat, parit palkatomat ja kertyneet pekkaspäivät.”

Jos yleensä kiltisti eteenpäin liikkuva ruuna alkaa hyppiä pysyyn, pukitella tai jumittaa ratsastaessa, se hyvin todennäköisesti voi olla jostain kipeä. Tamma puolestaan ei välttämättä tarvitse tällaiseen käytökseen muuta syytä kuin taittunut karva satulahuovan alla, Marsin väärä asento suhteessa Venuksen kiertorataan tai ratsastajan vasemman jalan väärän värinen saapas. Voi sillä toki olla kiimakin. Ja senhän piikkiin voi lähtökohtaisesti laittaa KAIKEN.

Siinä missä ruuna on aina sinua korvat hörössä uteliaana vastassa tarhan portilla valmiina kohtaamaan kanssasi kaiken, mitä maailma teille tarjoaa, vaatii tamma kauempaa sinua esittämään kulkuluvan, kotietsintäluvan ja kymmensivuisen A4-kokoisen

raportin siitä mitä aiotte tehdä, miksi aiotte niin tehdä ja ennen kaikkea perusteellisen selonteon sille, mitä tamma hyötyy tästä kaikesta, jos vaihtoehtona on jäädä tarhaan vain nauttimaan elämästä.

Ruunalla on korvat vain, jotta se kuulee ja hampaat vain, jotta se voi syödä. Tammalla on korvat, jotta se voi edellisten lisäksi näyttää ympäröivälle maailmalle, milloin sitä ei voisi vähempää kiinnostaa. Korvien asennosta voi helposti mitata ilmassa olevan vitutuksen määrän asteikolla luimussa – luimummassa – juokse tai kuole. Hampailla puolestaan voi vielä entisestään tehostaa ensimmäisen vaikutusta. Kuinka näppärää.

Tässä vain muutama esimerkki. Mikä ihme saa sitten ihmisen hankkimaan itselleen tamman? Näin jälkeinpäin ajateltuna ehkä ne kaikki haasteet teki elämästä vähintäänkin mielenkiintoista.

2

Arielhan oli saanut aikoinaan nimensä pienen ja suloisen merenneidon, Disneyn prinsessa Arielin mukaan. Paitsi, että minun Arielini ei ollut pieni ja suloinen prinsessa. Se oli tuona tiineysaikanaan iso, lihava helvetin enkeli. Oli siinä Pieni Merenneito-elokuvassa Ursulakin. Ursula oli paha merinoita, jonka apureina toimivat mureenat nimeltään Kiero ja Liero, jotka tosin kuolivat, kun Ursula vahingossa ampui heitä mertenkuningas Tritonin valtikasta lähteneellä sähkösykäyksellä.

Minun pieni merenneitoni Ariel oli siis paremminkin merinoita Ursula. Sillä erotuksella, että Arielilla ei ollut apureita. Se ei tarvinnut ketään. Se oli itsenäinen suomalainen nainen ja se pärjäsikin. Sitä paitsi, Ariel ei olisi ampunut ketään vahingossa. Sen kaikki laukaukset olivat kyllä harvinaisen tarkkaan ja vakaasti harkittu osumaan suoraan kohteeseen – eli minuun. Onneksi sen toteutus aina aavistuksen ontui ja onnistuin väistämään kaikki hyökkäysyritykset kuin siinä vuoden 1999 Matrix-elokuvan taistelukohtauksessa. Mutta siis kaikki varmaan viimeistään nyt ymmärtää sen, miksi Disneyn elokuvissa kukaan prinsessa ei ikinä ole maha pystyssä.

Ariel oli muutenkin aika vahvaluonteinen tapaus. Muistan erään

kerran, kun olin siivoamassa tallia ja yhtäkkiä havahduin siihen, että pihassamme pyöri joku sinne kuulumaton. Irtokoiria. Voi paska. Meidän oma mittelspitz kun vihaa kaikkia (on muuten ilmeisesti joku eläinteni ja myöskin omistajan ominaispiirre?) ja noutajalla oli juuri silloin juoksut päällä. Ariel kilahti tästä vieraasta kulkijasta täydellisesti, alkoi juosta ympäri tarhaa häntä tötteröllä ja puhisi pahemmin kuin ikivanha höyryveturi. Jos olisi ollut mahdollista, olisi Ariel varmaan sytyttänyt vielä vilkkuvalot korviensa väliin, laittanut sireenit ulvomaan ja kuuluttanut kovaäänisistä kaikille, että ”TUHON AIKA ON TULLUT!” Ihan vaan, koska kuningatar, draama ja ne kuuluisat raskaushormonit. Kiireen vilkkaa nappasin sen räksyttävän mittelin kainaloon, komensin onneksi hyvin tottelevaisen noutajan terassille portin taakse turvaan ja karjaisin vielä mennessäni tuolle neiti Pinomäelle, että koitapa nyt saatana selviytyä siellä!

Joku mies sen koiran sitten tuli pihasta nopeasti poimimaan. Samalla, kun hän kiinnitti koiraansa hihnaan, päätti rakas lohikäärmeeni Ariel puhauttaa vielä kerran kuuluvasti täyden pimeyden keskeltä niin, että koko kylä raikasi. Tämä koiransa karkuuttanut mies hyppäsi vähintäänkin kaksi metriä ilmaan huutaen, että ”Mikä helvetti tuolta tulee?!” Koitapa siinä sitten naama peruslukemilla vastata, että no minun hevonen se vaan on. Laumanvartijakoirat olivatkin jo vähän so last season. Meillä oli käytössä ihka aito laumanvartijamammutti. Saattoi ainakin tämä yksi ihminen oppia pitämään koiransa jatkossa kiinni ja pysymään poissa meidän tontilta.

Ariel oli sellainen ”Kerran elämässä”-kavioliitto. Vaikka meillä pääsääntöisesti menikin ihan mukavasti, mikäli tätä tiineysaika ei mukaan lasketa, opin kyllä Neiti Pinomäen kanssa myös vähintäänkin noin 21 mahdollista tapaa pilata tuon tamman kanssa aikoinaan solmittu kavioliitto. Jotta tekin voisitte jatkossa välttyä näiltä haasteilta, ajattelin luetella ne nyt seuraavaksi:

1. Ajattele, että oikeasti on olemassa mieleltään myös tasapainoisia tammoja.
2. Luule hankkivasi itsellesi juuri sellainen.
3. Väitä tammallesi, että ruoka on ihan yhtä hyvää, oli siellä seassa psylliumia tai ei.
4. Kuvittele, että tutun lenkkipolun varrelle ilmestynyt tukkipino/vesilätäkkö/kuusenkäpy ei saa kenenkään mielen-rauhaa järkkymään.
5. Kuvaa tammastasi materiaalia sosiaaliseen mediaan edestä, takaa ja sivusta. Jatkovasti. Luule, että se nauttii siitä.
6. Ehdota tammallesi kiimojen aikaan kevyttä kenttätyökentelyä, koska viisaat itämaan tietäjät ovat kertoneet, että liike on lääke.
7. Uskottele itsellesi, että kaikki seitsemän päivää viikosta eivät voi tammallasi olla yhtä huonoja.
8. Luule, että tammasi haluaa ylimääräisen harjaus/puunaus/paijaushetken tallin käytävällä iltatallin yhteydessä juuri siinä kohtaa, kun illallisbuffet on jo katettu hänen karsinaansa.

9. Erehdy käskemään tammaa pyytämisen ja anelun sijaan.
10. Mene tehostamaan vaatimustasi vielä raipalla.
11. Kuvittele tammasi ymmärtävän puhettasi. Tai siis korjaan – haluavan ymmärtää puhettasi.
12. Erehdy luulemaan olevasi tammallesi niin paljon muutakin, kuin ruokinta-automaatti ja petivaatehuolto.
13. Naureskele, että ei puskassa piileskelevä pupujussi ole ennenkään hevosta hengiltä saanut.
14. Luule, että tammasi ruokinta-ajat ovat vain viitteellisiä, eivät kellontarkkoja.
15. Oleta, että tammasi tietää vesiletkun olevan vesiletku, ei vettä syöksevä käärme.
16. Päättele, että koska sinä pidät kavereista, tammasi varmasti haluaa sellaisia myös.
17. Halua uskoa, että tammallasi olisi muitakin ilmeitä, kuin korvat luimussa irvistely. (Ei se kuitenkaan aina välttämättä ole vihainen, sillä on vaan sellainen naama.)
18. Yllätä klippaamalla tammasi mammuttikarvat kokonaan pois, koska sellainen look ei kuulemma ole muodissa (ja luule vielä päälle, että tällainen kokovartalosokerointi ei voi kutista kuin seitsemän yhtäaikaista syyhytartuntaa.)
19. Unelmoi jälkeläisistä ja astuta tammasi.
20. Väitä, että tammasi haluaa sitä myös.
21. Vakuuttele kaikille, että rakkaudesta se tammakin vain potkii.

Ariel

Kädessäsi on tarina ystävydestä,
onnesta, vastoinkäymisistä,
luopumisen tuskasta ja
uudesta alusta.

Svante

Tarina antaa Sinulle pienen maistiaisen
elämänmakuisesta matkastani Elämäni Hevosen eli
tuon pienen merenneidon kanssa. Saat tarinan siitä,
miten surusta voi päästä yli ja kuinka elämä antaa
lopulta aina toisen mahdollisuuden.

Pomppis

Tarina on matka, jota ei voi
muutamalla sanalla kuvailla.
Se pitää lukea ja kokea itse.

- Meiju

ISBN 978-952-804-585-4

9 789528 045854